

Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30.06.1994, sp. zn. 10 Co 490/93, ECLI:CZ:KSHK:1994:10.CO.490.1993.1

Číslo: 5/1996

Právní věta: Není dána pravomoc soudů rozhodnout v občanském soudním řízení o uložení povinnosti souhlasit se změnou držitele motorového vozidla v evidenci policie a v technickém průkazu.

Soud: Krajský soud v Hradci Králové

Datum rozhodnutí: 30.06.1994

Spisová značka: 10 Co 490/93

Číslo rozhodnutí: 5

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Pravomoc soudu civilního

Předpisy: 99/1963 Sb. § 7

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Okresní soud v Pardubicích uložil žalovanému povinnost souhlasit se zápisem změny držitele autobusu zn. LC 735 Karosa na oba žalobce v evidenci motorových vozidel u dopravního inspektorátu Policie České republiky v P. a v technickém průkazu č. AK 416802. Žalovanému uložil povinnost nahradit žalobcům na nákladech řízení 2897 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.

V odvolání proti tomuto rozsudku žalovaný soudu prvního stupně vytýkal, že vyvodil nesprávné právní závěry ohledně platnosti kupní smlouvy mezi účastníky o prodeji autobusu žalobcům, a navrhoval, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně a žalobu zamítl.

Žalobci navrhovali potvrzení rozsudku soudu prvního stupně a dovozovali, že soud správně zhodnotil jednotlivé důkazy a dospěl ke správnému právnímu závěru, že totiž byla uzavřena platná kupní smlouva o prodeji uvedeného vozidla.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudek soudu prvního stupně zrušil a řízení zastavil s tím, že věc bude postoupena Policii České republiky, okresnímu ředitelství v P. (dopravnímu inspektorátu).

Ve smyslu ustanovení § 103 o. s. ř. soud kdykoli za řízení přihlíží k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může jednat ve věci. Mezi základní procesní podmínky pak patří pravomoc soudu k rozhodování o věci, která je vymezena ustanovením § 7 o. s. ř. Odstavec 1 tohoto zákonného ustanovení stanoví, že v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy věci, které

vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných, družstevních, jakož i obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány. Odstavec 2 téhož zákonného ustanovení pak stanoví, že jiné věci projednávají a rozhodují soudy v občanském soudním řízení, jen stanoví-li to zákon.

Při posuzování pravomoci soudu v souzené věci je nutné vyjít ze žalobního návrhu. Žalobci se domáhali, aby žalovanému byla uložena povinnost souhlasit se zápisem změny držitele autobusu v evidenci motorových vozidel, t. j. domáhali se vydání rozhodnutí, kterým by byla nahrazena povinnost žalovaného ve smyslu ustanovení § 87 písm. a) vyhlášky č. 145/1956 Ú. l. Tato povinnost žalovaného však pro něho vyplývá z právní normy, kterou je nutné zařadit do norem správního práva. Rozhodovat v těchto otázkách proto přísluší pouze správnímu orgánu a nikoli soudu. Jeho pravomoc nelze dovodit ani ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 o. s. ř., ale ani ve smyslu ustanovení § 7 odst. 2 o. s. ř., neboť nejde o žalobu ve smyslu ustanovení § 247 a násl. o. s. ř. Na tomto závěru nemůže změnit nic ani ta skutečnost, že splnění povinnosti žalovaného ve smyslu § 87 písm. a) vyhlášky č. 145/56 Ú. l. souvisí s výkonem vlastnického práva žalobců k autobusu. Tento občanskoprávní institut, stejně jako jiné občanskoprávní instituty má návaznost na řadu právních norem jiných právních odvětví. Tyto normy ukládají vlastníkům určité další právní povinnosti nebo zakládají další jejich oprávnění. Za povinnosti vyplývající z vlastnického práva jako občanskoprávního vztahu je možné však považovat pouze ty, které jsou obsaženy v občanském zákoníku. Splnění povinnosti žalovaného, případně nahrazení souhlasu se zápisem změny držitele autobusu u dopravního inspektorátu, pak nemá oporu v občanském zákoníku, ale jak je již výše uvedeno, v právní normě správního práva. Je pak nepochybné, že požadavek žalobců obsažený v žalobním návrhu nelze podřadit ani pod ustanovení § 126 o. z.

Ze všech těchto důvodů odvolací soud dospěl k závěru, že není dána pravomoc soudu k uložení povinnosti žalovanému, specifikované v žalobě a ve výroku rozsudku soudu prvního stupně, t. j. k nahrazení souhlasu se zápisem změny držitele autobusu u dopravního inspektorátu Policie České republiky ve smyslu ustanovení § 87 písm. a) vyhlášky č. 145/1956 Ú. l. Proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve smyslu ustanovení § 221 odst. 1 písm. b), odst. 2 o. s. ř. zrušil, řízení zastavil a věc postoupil Policii České republiky - okresnímu ředitelství v P. (dopravnímu inspektorátu) jako orgánu oprávněnému rozhodovat ve smyslu ustanovení vyhlášky č. 145/56 Ú. l. (§ 104 odst. 1 o. s. ř., § 211 o. s. ř., § 98 vyhlášky č. 145/1956 Ú. l.). Na tomto správním orgánu bude, aby posoudil, jaké právní důsledky pro žalovaného bude mít nesplnění povinnosti ve smyslu ustanovení § 87 písm. a) vyhlášky č. 145/1956 Ú. l. Nelze pak vyloučit, že na žalobcích bude požadovat, aby prokázali vlastnické právo ke spornému autobusu, a to i případně soudním rozhodnutím. Otázka určení vlastnického práva však nebyla, s ohledem na žalobní návrh, předmětem tohoto řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 146 odst. 1 písm. c) o. s. ř., když odvolací soud neshledal důvody pro aplikaci jiného zákonného ustanovení.